

Guillaume Musso

Het meisje en
de nacht

A.W. Bruna Uitgevers

Het meisje:

*Ga weg, vooruit, ga weg!
Verdwijn, walgelijk skelet!
Ik ben nog jong, verdwijn!
En raak me niet aan!*

De Dood:

*Geef me je hand, mooi, zacht wezen!
Ik ben je vriendin, je hebt niets te vrezen.
Laat je gaan! Wees niet bang,
Kom en slaap zoet in mijn armen.*

Matthias Claudius (1740-1815)

Het meisje en de Dood

2017

Zuidpunt van Cap d'Antibes. 13 mei.

Manon Agostini parkeert haar dienstauto aan het einde van de Chemin de la Garoupe. De agente van de gemeentepolitie slaat het portier van de oude Kangoo dicht, terwijl ze in gedachten de reeks gebeurtenissen vervloekt die haar hierheen heeft gebracht.

Rond negen uur die avond had een bewaker van een van de chicste woningen op de Cap naar het politiebureau in Antibes gebeld dat er vuurwerk was afgestoken of een pistoolschot was gelost. Er was in elk geval een vreemd geluid

gehoord. Dat zou dan op het steenachtige pad moeten zijn gebeurd dat langs het park van de woning liep. Het politiebureau had weinig waarde aan het telefoontje gehecht en had de melding doorgegeven aan de gemeentepolitie, die alleen contact met háár had opgenomen, hoewel ze geen dienst had.

Toen haar meerdere haar had gebeld om haar te vragen eens op het kustpad te gaan kijken, had Manon zich al omgekleed om die avond uit te gaan. Ze had willen antwoorden dat hij zelf maar moest gaan kijken, maar ze kon hem deze gunst niet weigeren. Diezelfde ochtend had de man erin toegestemd dat ze de Kangoo na werktijd mocht blijven gebruiken. De privéauto van Manon had de geest gegeven en ze had deze zaterdagavond absoluut een auto nodig om naar een afspraak te gaan die heel belangrijk voor haar was.

Het Saint-Exupéry Lyceum, waar ze op school had gezeten, vierde zijn vijftigjarig bestaan en ter gelegenheid daarvan was er een avond georganiseerd waarvoor de vroegere leerlingen uit haar klas waren uitgenodigd. Heimelijk hoopte Manon er een jongen terug te zien die vroeger al interesse voor haar had getoond. Een jongen die anders was dan de anderen, maar die ze indertijd domweg had genegeerd, omdat ze op oudere jongens viel. Helaas waren dat allemaal sukkels gebleken. Toch was haar hoop nergens op gebaseerd, ze wist zelfs niet zeker of hij die avond zou komen en hij zou haar beslist geheel zijn vergeten. Maar ze wilde graag geloven dat er eindelijk eens iets bijzonders in haar leven zou gebeuren. Naar de manicure, de kapper, inkopen gedaan: Manon had zich de hele middag op de avond voorbereid. Ze had driehonderd euro uitgegeven aan een strakke jurk van donkerblauw kant en een zijden jumper. Ze had een parelketting van haar zus geleend en naaldhakken van haar beste vriendin – een paar suède Stuart Weitzmans, die pijn deden aan haar voeten.

Wankelend op haar hoge hakken deed Manon de zaklamp

op haar telefoon aan en liep het smalle pad op, dat de kust twee kilometer volgde en bij Villa Eilenroc uitkwam. Ze kende deze omgeving goed. Als kind was ze door haar vader meegenomen om in de kleine baaien te gaan vissen. Vroeger noemden de mensen uit de omgeving dit pad het douane- of smokkelaarspad. Later was het in de toeristische gidsen opgenomen onder de pittoreske naam Tire-Poil. Nu werd het aangeduid met de meer alledaagse naam Kustpad.

Na ongeveer vijftig meter kwam Manon bij een versper- ring uit met een waarschuwingsbord: GEVAARLIJK TERREIN – VERBODEN TOEGANG. Enkele dagen geleden had er een hevige noodweer gewoed. Enorme golven van zee hadden aardver- schuivingen veroorzaakt, waardoor het pad niet meer voor iedere wandelaar geschikt was.

Manon aarzelde even en besloot toen over de versperring te stappen.

1992

Zuidpunt van Cap d'Antibes. 1 oktober.

Vrolijk huppelde Vinca Rockwell langs het strand De la Jo- liette. Het was tien uur 's avonds. Na school had ze een van haar jaargenoten, die een scooter had, kunnen overhalen haar op de Chemin de la Garoupe af te zetten.

Toen ze het smokkelaarspad op liep, kreeg ze vlinders in haar buik. Ze zou Alexis ontmoeten. Ze zou haar geliefde weer zien!

Er stond een harde wind, maar de nacht was zo mooi en de hemel zo helder, dat ze bijna net zoveel zag als overdag. Vinca had altijd al van deze omgeving gehouden, omdat het er woest was en helemaal niets van het slome, zomerse beeld weg had dat van de Franse Riviera bestond. Wanneer de zon scheen, werd je ondergedompeld in het witte en okergele schijnsel van de kalkrotsen en in de eindeloze, azuurblauwe schakeringen die in de kleine baaien schitterden. Op een keer

had Vinca dolfinen gezien, toen ze in de richting van de Lérins-eilanden had gekeken.

Als het hard waaide, zoals vanavond, veranderde het landschap radicaal. De steile rotsen werden gevaarlijk, de olijf- en pijnbomen schenen zich te kronkelen van de pijn, alsof ze probeerden zich van de grond los te maken. Maar dat interesseerde Vinca niet. Ze wilde Alexis zien. Ze zou haar geliefde ontmoeten!

2017

Verdomme, verdomme, verdomme!

Een hak van Manons schoenen was afgebroken. Nu moest ze, voordat ze naar het feest ging, terug langs huis, en morgen zou haar vriendin kwaad op haar worden. Ze trok de schoenen uit, propte ze in haar tas en ging blootsvoets verder.

Ze volgde nog steeds het smalle pad langs de overhangende rotsen, dat nu met beton was verstevigd. De lucht was zuiver en verkwikkend. De mistral had de nacht schoongeblazen, waardoor de hemel vol met sterren stond.

Het adembenemende uitzicht strekte zich uit van de stadsmuren van het oude Antibes tot aan de baai van Nice, met erachter de bergen in het binnenland. Verborgен achter de pijnbomen, lagen de mooiste landgoederen van de Côte d'Azur. Je hoorde het opspattende schuim van de branding en je voelde de kracht van de golven.

Vroeger was deze plek het toneel geweest van tragische ongelukken. De golven hadden vissers en toeristen meegeleid, of verliefden die aan de rand van de zee elkaar hun liefde hadden betuigd. Onder druk van de protesten waren de autoriteiten gedwongen geweest het pad te beveiligen en trappen aan te leggen. Het pad was afgebakend en er waren hekken geplaatst die moesten voorkomen dat minder voorzichtige wandelaars zich te dicht bij de rand zouden wagen.

Maar de wind hoefde maar enkele uren lang flink tekeer te gaan om het er weer heel gevaarlijk te maken.

Manon naderde net een plek waar de doorgang werd versperd en de reling was weggedrukt door een aleppoden, die was omgevallen. Ze kon niet verder. Ze dacht erover om terug te gaan. Er was hier geen levende ziel te bekennen. De kracht van de mistral had de wandelaars verjaagd.

Maak dat je wegkomt, kind.

Ze bleef staan en luisterde naar het gieren van de wind. Die droeg een soort klaagzang mee, zowel ver weg als dichtbij. Een stille dreiging.

Hoewel ze blootsvoets was, klonk ze de rotsen op om het obstakel te omzeilen en liep ze verder, met als enige verlichting het schijnsel van haar telefoon.

Er tekende zich een donkere massa onder aan de rots af. Manon kneep haar ogen samen. Nee, het was te ver om het goed te kunnen zien. Heel voorzichtig probeerde ze omlaag te klimmen. Er klonk een scheurend geluid. De zoom van haar kanten jurk bleef ergens achter hangen, maar ze sloeg er geen acht op. Ze kon nu de omtrekken zien van datgene wat haar aandacht had getrokken. Het was een menselijk lichaam. Het dode lichaam van een vrouw, achtergelaten op de rotsen. Hoe dichterbij ze kwam, hoe angstaanjagender het werd. Dit was geen ongeluk. Het gezicht van de vrouw was verbrijzeld en er resteerde slechts een bloederige massa. Mijn god. Manon voelde dat haar benen haar niet langer zouden dragen, ze stond op het punt in elkaar te zakken. Ze pakte haar telefoon en wilde om hulp bellen. Ze had geen bereik, maar toch stond op het scherm: 112 bellen. Ze wilde het nummer al kiezen, toen ze zag dat ze niet alleen was. Niet ver bij haar vandaan zat een man met een betraand gezicht. In elkaar gezakt zat hij te snikken, met zijn gezicht in zijn handen.

Manon stond doodsangsten uit. Ze had er nu spijt van dat ze niet gewapend was. Voorzichtig liep ze dichterbij. De man

kwam overeind. Toen hij opkeek, herkende Manon zijn gezicht.

‘Dat heb ik gedaan,’ zei hij, terwijl hij met zijn vinger naar het lijk wees.

1992

Met een luchtige, sierlijke sprong landde Vinca Rockwell op de rotsen. De wind werd steeds krachtiger. Maar daar hield Vinca van. De branding, het gevaar, de roes van de zeelucht, de steile, duizelingwekkende hellingen. Niets in haar leven was ooit zo spannend geweest als haar ontmoeting met Alexis. Een diepe, verblindende schittering. Een samengaan van lichaam en geest. Ook al werd ze honderd jaar oud, niets zou deze herinnering ooit kunnen evenaren. Het vooruitzicht om Alexis in het geheim te ontmoeten, tussen de rotsen de liefde met hem te bedrijven, bracht haar in hevige beroering.

Ze voelde hoe de warme wind haar omhulde, om haar benen gleeed, haar jurk opblies. Het leek een voorbode van het lichaamscontact dat haar wachtte. Het hart dat in je keel bonkte, de warmte die je huiverend meesleepte, het bloed dat kloppend door je aderen stroomde, de deining die je over elke vierkante centimeter van je lichaam deed trillen.

Ze zou Alexis weer zien. Ze zou haar geliefde weer ontmoeten!

Alexis was de storm, de nacht, het moment. Diep vanbinnen wist Vinca dat ze iets doms deed en dat het allemaal slecht zou aflopen. Maar wat later zou gebeuren, telde nauwelijks. Voor niets ter wereld zou ze de spanning van het moment willen missen. De verwachting, de waanzin van de liefde, het pijnlijke genot door de nacht te worden meegevoerd.

‘Vinca!’

Plotseling tekende de gedaante van Alexis zich af tegen de heldere hemel, waarin een vollemaan fonkelde. Vinca deed enkele stappen in de richting van de schaduw. Met knippe-

rende ogen leek ze bijna het wachtende genot al te voelen. Intens, brandend, oncontroleerbaar. Lichamen die zich verstrengelden en in elkaar opgingen, tot ze smolten in de golven en de wind. De kreten die zich vermengden met die van de meeuwen. Het schokken, de uitbarsting die hen vloerde, de witte flits die je verblindde en je het gevoel gaf dat je hele wezen zich eindeloos uitstreekte.

‘Alexis!’

Toen Vinca eindelijk het onderwerp van haar liefde omhelsde, fluisterde een stem binnen in haar opnieuw dat alles fout zou aflopen. Maar de toekomst interesseerde het meisje niet. Liefde was alles of niets.

Alleen het heden telde.

De brandende en vergiftigende verleiding van de nacht.

Gisteren en vandaag

(Nice-Matin – Maandag 8 mei 2017)

**HET INTERNATIONALE SAINT-EXUPÉRY LYCEUM VIERT
ZIJN VIJFTIGSTE VERJAARDAG**

De hoofdvestiging van het sciencepark Sophia Antipolis blaast het komende weekeinde vijftig kaarsjes uit.

Het internationale lyceum, in 1977 opgericht door de Mission laïque française, een non-profitlekenorganisatie die zich inzet voor onderwijs aan kinderen van expats, is een ongewoon instituut aan de Côte d'Azur. Het staat bekend om de uitstekende kwaliteit van het onderwijs, waarbij het doceren in buitenlandse talen centraal staat. De tweetalige afdelingen bieden de mogelijkheid internationale diploma's te behalen en tellen nu bijna duizend Franse en buitenlandse leerlingen.

De feestelijkheden beginnen vrijdag 12 mei met een open dag waarop de leerlingen en het onderwijzend personeel hun kunstzinnige creaties zullen tonen – foto-exposities, films en toneel – die ter gelegenheid van deze gebeurtenis zijn gemaakt.

De volgende dag zal het feest worden vervolgd met om twaalf uur 's middags een cocktail voor oud-leerlingen en het vroegere schoolpersoneel. Tijdens deze feestelijkheden zal de eerste steen worden gelegd van een nieuw gebouw, dat de naam De Glazen Toren heeft gekregen. Het zal vijf verdiepingen hoog worden en in de plaats en op de plaats komen van de huidige sportzaal. In dit ultramoderne gebouw zullen de voorbereidende klassen worden gehuisvest met leerlingen die naar het hoger onderwijs op de Grandes Écoles zullen gaan. De jaarklassen 1990-1995 – die als laatsten de sportzaal hebben gebruikt – zullen die avond tijdens

de 'knaller van de ouden' worden geëerd.

De rectrix van het lyceum, mevrouw Florence Guirard, hoopt dat ter gelegenheid van dit jubileum zo veel mogelijk mensen deze herinneringsbijeenkomst zullen bijwonen. 'Ik nodig met heel mijn hart alle oud-leerlingen en -personeelsleden uit deze feestelijkheden bij te wonen. Hun komst, hun weerzien en hun herinneringen zullen ons doen begrijpen wat we achter ons hebben gelaten, en zijn onmisbaar om te weten welke richting we op zullen gaan,' vervolgt de rectrix op nogal hoogdravende toon, voordat ze bekendmaakt dat er ter gelegenheid van deze gebeurtenis een Facebook-account is geopend.

Stéphane Pianelli

Forever young

1

Coca-Cola Cherry

*Wanneer je in een vliegtuig zit dat neerstort, heeft het geen zin
je gordel vast te doen, dat maakt niets uit.*

Haruki Murakami

1

Sophia Antipolis

Zaterdag 13 mei 2017

Ik parkeerde mijn huurauto onder de pijnbomen, vlak bij het benzinestation, driehonderd meter van de ingang van het lyceum. Ik was na een vlucht van New York naar Nice, zonder een oog dicht te hebben gedaan, rechtstreeks vanaf het vliegveld hierheen gekomen.

De vorige dag was ik haastig uit Manhattan vertrokken, nadat ik eerder al een mail had ontvangen met een artikel over de vijftigste verjaardag van mijn oude lyceum. De mail was via mijn uitgeverij door Maxime Biancardini naar mij gestuurd, vroeger mijn beste vriend, maar die ik inmiddels al vijfentwintig jaar niet meer had gezien. Hij had me een mobiel nummer gegeven, maar ik had niet durven bellen, tot ik uiteindelijk niet anders meer kon.

‘Heb je het artikel gelezen, Thomas?’ had hij vrijwel meteen gevraagd.

‘Daar bel ik voor.’

‘Weet je wat dat betekent?’

Zijn stem klonk bekend, maar was nu vervormd door nervositeit, ongedurigheid en angst.

Ik had niet meteen antwoord op zijn vraag gegeven. Ja, ik wist wat dat betekende. Dat dat het einde van ons bestaan betekende, zoals we het hadden gekend. Dat we de rest van ons leven achter de tralies zouden doorbrengen.

‘Je moet naar de Côte d’Azur komen, Thomas,’ zei Maxime na enkele seconden stilte. ‘We moeten iets bedenken om dit te voorkomen. We moeten proberen iets te doen.’

Ik had mijn ogen gesloten om over de gevolgen na te denken van wat er zou gebeuren: de omvang van het schandaal, de juridische gevolgen, de schokgolf die door onze families zou gaan.

Diep vanbinnen had ik altijd geweten dat er een kans was dat deze dag zou aanbreken. Ik had bijna vijftientig jaar geleefd – of gedaan alsof ik leefde – met dit zwaard van Damocles boven mijn hoofd. Regelmatig werd ik midden in de nacht badend in het zweet wakker en dacht ik terug aan de gebeurtenissen die zich indertijd hadden afgespeeld en aan het vooruitzicht dat men het op een dag zou kunnen ontdekken. De afgelopen nachten had ik telkens met een slok whisky enkele slaaptabletten genomen, maar het was me nauwelijks gelukt te slapen.

‘We moeten proberen iets te doen,’ herhaalde mijn vriend.

Ik wist dat dat een illusie was. Want de bom die dreigde ons bestaan te verwoesten, hadden we zelf gelegd, op die avond in december 1992.

En we wisten allebei dat er geen enkele manier was om hem te ontmantelen.

2

Nadat ik de auto op slot had gedaan, liep ik naar het benzine-station. Dat was een soort Amerikaanse *general store*, die iedereen Chez Dino noemde. Achter de benzinepompen stond

een in koloniale stijl opgetrokken gebouw van geschilderd hout, waarin een kleine winkel en een gezellig café waren gevestigd, met een terras onder een afdak.

Ik duwde de zwaai deur open. Binnen was niet veel veranderd en de winkel ademde nog steeds iets tijdloos. Achterin stonden hoge barkrukken rondom een loodwitte, houten toeg waarop aan het uiteinde glazen stolpen stonden waaronder kleurige taarten stonden uitgestald. Verder stonden er in de ruimte tafels en banken, die doorliepen tot op het terras. Aan de muur hingen emailen borden met daarop ouderwetse reclames voor merken die niet langer bestonden en affiches van de Riviera uit de jaren twintig. Om meer tafels kwijt te kunnen waren het biljart en de flipperkasten verdwenen, waarin ik zo vaak mijn zakgeld had verspeeld. Out Run, Arkanoid, Street Fighter II. Alleen het tafelfoetbalspel had het overleefd: een oude competitie-Bonzini, met een tot op de draad versleten bekleding.

Ik streek onwillekeurig met mijn handen over de beukenhouten kast van het tafelfoetbalspel. Op deze plek hadden Maxime en ik urenlang alle grote wedstrijden van de grote voetbalclubs nagespeeld. Ik zag de beelden weer allemaal voor me: de hattrick van Papin voor de Franse bekercompetitie in 1989; de hand van Vata tegen Benfica; de rechtersvoet buitenom van Chris Waddle tegen AC Milan, die beroemde avond waarop de verlichting in het Vélodrome was uitgevallen. Helaas hebben we niet samen de overwinning gevierd waarop we zo lang hadden gewacht – het kampioenschap in 1993. Op die dag was ik al uit de Côte d'Azur vertrokken om mijn studie te vervolgen op een handelsschool in Parijs.

Ik liet de sfeer van het café op me inwerken. Maxime was niet de enige met wie ik hier gewoonlijk na de lessen kwam. Mijn belangrijkste herinneringen waren die aan Vinca Rockwell, het meisje op wie ik indertijd verliefd was. Het meisje op wie

indertijd alle jongens verliefd waren. Dat was gisteren. Dat was een eeuwigheid geleden.

Toen ik naar de bar liep en de beelden in mijn herinnering duidelijker werden, voelde ik de haren op mijn armen recht-
overeind gaan staan. Ik herinnerde me de heldere lach van Vinca, het spleetje tussen haar tanden, haar luchtige jurken, haar paradoxale schoonheid, haar afwezige blik, waarmee ze alles leek te willen opnemen. Ik herinnerde me dat Vinca in de zomer bij Dino Cherry Coke dronk, terwijl ze in de winter kopjes warme chocolademelk met kleine marshmallows bestelde, die bovenop dreven.

‘Kan ik iets voor u inschenken?’

Ik kon mijn ogen niet geloven: in het café werkte nog steeds hetzelfde Italiaans-Poolse stel – de Valentini’s – en meteen toen ik hen zag, schoten hun voornamen me te binnen. Dino (natuurlijk...), die het espressoapparaat aan het schoonmaken was, had zijn werk onderbroken, terwijl Hannah de plaatselijke krant zat door te bladeren. Hij was aangekomen en was wat haar kwijt en zij was minder blond en had rimpels gekregen. Maar de tijd had hen meer naar elkaar toe doen groeien. Dat was normaal, wanneer je ouder werd: al te stralende knapheid verwelkte en de jaren gaven soms patina en glans aan de meest alledaagse personen.

‘Ik wil graag koffie. Een dubbele espresso.’

Ik wachtte enkele tellen en toen tartte ik het verleden door de geest van Vinca op te roepen: ‘En een Cherry Coke met een rietje en ijsblokjes.’

Even dacht ik dat een van de Valentini’s me zou herkennen. Mijn vader en moeder waren van 1990 tot 1998 rector en rectrix van Saint-Ex geweest. Hij ging over het lyceum, zij over de voorbereidingsjaren. Bij hun functie hoorde een dienstwoning op het terrein van de campus. Ik was hier dus vaak geweest. Voor een paar gratis spelletjes Street Fighter had ik Dino soms geholpen zijn kelder op te ruimen of zijn

beroemde *frozen custards* te bereiden, die hij naar een recept van zijn vader maakte. Terwijl zijn vrouw haar ogen nog steeds op haar krant gericht hield, nam de oude Italiaan mijn kleingeld aan en gaf me de drankjes, maar in zijn vermoeide ogen fonkelde geen enkele blijk van herkenning.

De ruimte was driekwart leeg, wat vreemd was, zelfs voor een zaterdagmiddag. Op het Saint-Ex zaten veel leerlingen intern en in mijn tijd bleef een groot deel van hen het week-einde op het lyceum. Ik liep naar de lievelingstafel van Vinca en mij: de laatste aan de rand van het terras, onder de geurende takken van de pijnbomen. Zoals iedereen wist, koos Vinca altijd de stoel met haar gezicht naar de zon. Met het blad in mijn handen ging ik op mijn vaste plaats zitten, met mijn rug naar de bomen. Ik pakte mijn kopje en zette het glas Cherry Coke voor de lege stoel.

Uit de luidsprekers klonk een oud nummer van R.E.M., 'Losing my Religion', waarin volgens de meeste mensen werd gesproken over het heilige geloof, terwijl er eigenlijk gewoon wordt gezongen over het verdriet van een smartelijke en eenzijdige liefde. De ontredde van een jongen die uitschreeuwde naar het meisje van wie hij hield: 'Hé, kijk, hier ben ik! Waarom zie je me niet?' Kort samengevat: het verhaal van mijn leven.

Een zacht briesje deed de takken wiegen, het gefilterde zonlicht scheen op de plankenvloer. Gedurende enkele seconden werkte de magie en werd ik teruggeslingerd naar de jaren negentig. Voor me kwam in het zomerse licht dat tussen de takken door priemde, de geestverschijning van Vinca tot leven en klonk de echo van onze hartstochtelijke gesprekken weer in mijn oren. Ik hoorde haar enthousiast tegen me praten over *L'Amant* en *Les liaisons dangereuses*. Ik antwoordde haar en begon over *Martin Eden* en *Belle du Seigneur*. Aan deze zelfde tafel zaten we meestal urenlang over films te praten die we woensdagmiddag hadden gezien in het Star, in Cannes,

of in het Casino van Antibes. Ze was weg van *The Piano* en *Thelma en Louise*, ik van *Un coeur en hiver* en *La Double Vie de Véronique*.

De muziek stopte. Vinca zette haar Ray-Ban op, zoog met haar rietje de laatste slok cola op en knipoogde me toe van achter haar zonnebril. Haar beeld verbleekte en verdween helemaal, waarmee een einde kwam aan ons betoverend intermezzo.

We bevonden ons niet langer in de zorgeloze zomer van 1992. Ik was alleen, bedroefd en kon er niet meer zo goed tegen. Ik rende achter de hersenschimmen van onze verloren jeugd aan. Ik had Vinca al vijfentwintig jaar niet meer gezien.

Vijfentwintig jaar trouwens, gedurende welke níemand haar meer had gezien.

3

Zondag 20 december 1992, Vinca Rockwell, negentien jaar oud, was naar Parijs gevlucht met Alexis Clément, haar leraar filosofie, zevenentwintig jaar oud, met wie ze een geheime relatie had. Ze waren voor het laatst de volgende ochtend samen gezien in een hotel in het zeventiende arrondissement, vlak bij de basiliek Sainte-Clotilde. Daarna was elk spoor van hen in de hoofdstad verdwenen. Ze waren nooit meer gezien, ze hadden nooit meer contact opgenomen met hun familie of hun vrienden. Ze waren letterlijk in rook opgegaan.

Dat is de officiële versie.

Ik haalde het artikel uit *Nice-Matin* uit mijn zak, dat ik al honderd keer had gelezen. Onder de uiterlijke schijn bevatte het informatie die dramatische gevolgen zou hebben en dat-gene aan de kaak zou stellen wat iedereen al van deze zaak wist. Tegenwoordig zweert men bij waarheid en transparantie, maar de waarheid is zelden wat ze lijkt te zijn en in dit specifieke geval zou ze rust noch rouwverwerking, noch werkelijke gerechtigheid brengen. De waarheid zou slechts

rampspoed, een mensenjacht en vuilspuiterij met zich meebrengen.

‘O, pardon, meneer.’

Toen hij tussen de tafels door rende, stootte een onbehouden scholier met zijn rugzak het glas cola om. In een reflex graaide ik het uit de lucht, voordat het kapotviel. Met enkele papieren servetjes depte ik de tafel droog, maar de inhoud van het glas had vlekken op mijn broek gemaakt. Ik liep het café door naar het toilet. Het kostte me ruim vijf minuten om de vlekken weg te krijgen en bijna net zoveel tijd om mijn kleding droog te maken. Ik moest voorkomen dat iedereen op het feest van de oud-leerlingen zou denken dat ik in mijn broek had geplast.

Daarna ging ik terug naar mijn tafel om mijn jasje te pakken, dat over de rugleuning van mijn stoel hing. Toen ik bij de tafel stond, begon mijn hart sneller te kloppen. Iemand had, toen ik weg was, de fotokopie van het artikel dubbelgevouwen en er een zonnebril op gelegd. Een Ray-Ban Clubmaster met gekleurde glazen. Wie probeerde hier een flauwe grap met me uit te halen? Ik keek om me heen. Dino stond bij de benzinepomp met een klant te praten. Hannah stond haar geraniums aan de andere kant van het terras water te geven. Behalve drie straatvegers die, aan de bar hangend, pauze hadden genomen, zaten er slechts enkele scholieren in het café, die met hun MacBook aan het werk waren of met hun mobiele telefoons zaten te chatten.

Verdomme...

Ik moest de bril echt aanraken om er zeker van te zijn dat ik niet hallucineerde. Toen ik hem oppakte, zag ik dat er iets op het krantenbericht was geschreven. Een enkel woord in een zorgvuldig, sierlijk handschrift: *Wraak*.